

fast unneft! Mahha jäi ta kallis peaehte;
ei modlnud temma ennem linna lustipeo
peäle, ja töld ja hobbofed said ärramü-
dud. Issanda jure joudis emmand, ja
armolikkult wöttis Issand tedda wasto ja
andis talle töteggiate hulgas Tedda or-
jata Ta winamäel, se pissokesse karjokes-
se heaks, mis temma mehhe ümber emast
ollu koggunud. Zimmeliune olli siin ta Is-
sanda nou ja kauniste toimetas ta keif.
Sepärrast küsfigo agga Temma käest, kel
on küsimist; otsige agga Temma jureft,
kel middagi on waia. Küllab sate leid-
ma. Amen.

Ellawad sööd sadetaksse pea peäle.

Üks kaunis kord õige usso rahwas, ae-
ti omma õige usso pärrast, omma naeste
ja lastega, paawsti usso made seest wäl-
ja, agga nemmad leidsid monne wagga

rahwa jureft, kes nendega ühhes uskus ol-
lid, jälle warjo, armastust ja abbi. Nem-
mad wötsid need waesed omma maiadesse,
andsid neile keifsuggust toidusse warra, ja
ostsid neile wimaaks ka üht moisa, kust
tööd woisid leida ja ausaste ennast toita.
Seäl nemmad ellasid waikest; ei woi-
nd ükski süüd neist leida, ja õppetaja ja nen-
de moisa üllewaatja melest ollid wagga
armsad; ehk kül siiski ka neid rahwas seäl
es olle ollematta, kes tiggedusses ning
ahnusses neid wiiksid ja mitmel wiisil nen-
de meelt ka kurwastasid, ja isefärranis olli
nifuggune üks tallopoeg, kelle tubba just
nende toa kõrwas olli. Temma teggi neile
mitmesuggust tulli ja melehaigust, agga ei
lausund nemmad sannagi, muud kui kan-
natasid rahhoga. Ühhel päwal toi se tal-
lopoeg sure koorma heino koiu; taewas
näitis koue wihma ja mehhel olli weel patjo
lahtist heino heinamaal. Tahtis siis hei-
nad fermeste peält ärra aiada, agga keif
temma rahwas ollid heinamaal, ja küllast